

JENNI HENDRIKS & TED CAPLAN

MENTSŐ MEG STEVE-ET!

Dream
válogatás

STEVE STEVENSON EGY BUNKÓ. LEHET, HOGY NEM SZÉP DOLOG ILYET MONDANI EGY DAGANATOS FIÚRÓL, DE EZ AZ IGAZSÁG. MIKÖZBEN A SULI LEGNÉPSZERŰBB SRÁCAKÉNT FELEJTHETETLEN BULIKAT SZERVEZ, IMÁDJA A MEGALÁZÓ SZÍVATÁSOKAT, RÁADÁSUL MÉG A SZEMETET SEM GYŰJTI SZELEKTÍVEN. ÉS AMI MINDEZT TETÉZI, HOGY KAIÁVAL JÁR - AZZAL A LÁNNYAL, AKIRŐL CAM MINDIG IS ÁLMODOTT.

AMIKOR A LÁNY KÉTSÉGBEESÉSÉBEN CAMHEZ FORDUL, HOGY SEGÍTSEN PÉNZT GYŰJTENI STEVE ÚJ KÍSÉRLETI KEZELÉSÉHEZ, CAM FELAJÁNlja, HOGY MEGSZERVEZI AZ EDDIGI LEGNAGYOBB, LEGKIEMLEKEDŐBB ADO MÁNYGYŰJTŐ KAMPÁNYT. ABBAN BÍZIK, KAIA ÍGY VÉGRE ÉSZREVESZI, HOGY VALÓJÁBAN Ő A HOZZÁ ILLŐ LEGTÖKÉLETESEBB, LEGFIGYELMESEBB, LEGÖNZETLENEBB SRÁC.

STEVE AZONBAN NEM HŰLYE, EGYÉRTELMŰEN KERESZTÜLLÁT CAM TERVÉN, ÉS MINDENT MEGTESZ ANNAK ÉRDEKÉBEN, HOGY MEGAKADÁLYOZZA CAMET ABBAN, HOGY LENYŰLJA A BARÁTNŐJÉT, ÉS OLYAN KESERVESSÉ PRÓBÁLJA TENNI AZ ÉLETÉT, MINT AMILYEN MOST AZ ÖVÉ.

JENNI HENDRIKS ÉS TED CAPLAN SZERZŐPÁROSA EGY FEKETE HUMORRAL ÁTSZÓTT, SZÓRAKOZTATÓ ÉS VICCES ELEMEKKEL KEVEREDŐ SZERELMI TÖRTÉNETET TÁR ELÉNK A MÁSOK ELVÁRÁSAINAK VALÓ MEGFELELESRŐL ÉS ARRÓL, HOGY VALÓJÁBAN MIT JELENT HELYESEN CSELEKEDNI.

© LAURA ISE

JENNI HENDRIKS ANYUKÁJA SOKSZOR MONDOGATTA RÓLA, HOGY „IGAZI NAGYOKOS”, EZÉRT ÚGY DÖNTÖTT, HOGY EBBŐL FOG MEGÉLNI. HOLLYWOODBA KÖLTÖZÖTT, ÉS ADDIG MENT ELŐRE, MÍG KÁVÉT FŐZŐ TITKÁRNŐBŐL AZ ÍGY JÁRTAM ANYÁTOKKAL EGYIK ÍRÓJA NEM LETT. MIVEL FILMMŰVÉSZETI ISKOLÁT IS VÉGZETT, A KÁBELEK FELTEKERÉSÉHEZ ÉS A VILÁGOSÍTÁSHOZ IS ÉRT.

TED CAPLAN MÁR TÖBB MINT HÚSZ ÉVE DOLGOZIK ÍRÓKÉNT, ZENEVÁGÓKÉNT ÉS HANGZÁSTERVEZŐKÉNT A FILMIPARBAN. KÖZREMŰKÖDÖTT OLYAN FILMEKBEN, MINT AZ ÚTVESZTŐ, A LOGAN – FARKAS ÉS A DEADPOOL ELSŐ ÉS MÁSODIK RÉSZÉ.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

WWW.JENNIANDTED.COM

WWW.FACEBOOK.COM/DREAMVALOGATAS

WWW.FACEBOOK.COM/DREAMKONYVEK

Dream
válogatás

„EZ A KÖNYV EGY GYORS, VICCES ÉS TÖKÉLETES
OLVASMÁNY AHHOZ, HOGY KICSIT KIKAPCSOLJUNK
EBBEN A MOSTANI, FESZÜLTSEGEKKEL TELI
VILÁGBAN. SZÓRAKOZTATÓ CSAVAROKKAL
FŰSZEREZVE TÁRULNAK ELÉNK A KÖZÉPISKOLÁS LÉT
BIZONYTALANSÁGAI: VAJON TÉNYLEG BEJÖN NEKI?
VAGY ÉN JÖVÖK BE NEKI? TÉNYLEG EKKORA BAROM,
VAGY TUD AZÉRT KEDVES IS LENNI? TÉNYLEG ÉN
VAGYOK AZ OSZTÁLY HÜLYÉJE, VAGY KICSIT AZÉRT
MENŐNEK IS SZÁMÍTOK? SOK ILYEN VICCES RÉSZ ÉS
MÉG TÖBB OLYAN JELENET VAN BENNE, AMELLYEL
MINDANNYIAN TUDUNK AZONOSULNI. AZ UTOLSÓ
OLDALIG ÉLVEZTEM AZ OLVASÁST.” AMAZON

„MAGÁVAL RAGADÓ! ANNYI FERGETEGES FORDULAT
ÉS CSAVAR VAN A TÖRTÉNETBEN, HOGY KÉPTELENSÉG
LETENNI A KÖNYVET.” CULTURESS

„AMIKOR ELKEZDTEM OLVASNI A MENTS D MEG
STEVE-ET!, AZT HITTEM, ÚGY FOGOK SÍRNI RAJTA,
MINT A CSILLAGAINKBAN A HIBÁN, ÉS SZÜKSÉGEM
LESZ EGY CSOMAG ZSEBKENDŐRE. PERSZE KIDERÜLT,
HOGY TÉVEDTEM, DE A ZSEPIK AKKOR IS KELLETTÉK,
MERT EZ A KÖNYV EGYSZERŰEN ELKÉPESZTŐ,
FELVÁLTVA SÍRTAM ÉS NEVETTEM RAJTA. NEM
MONDANÁM, HOGY A SZERELEMRŐL, SZERINTEM
SOKKAL INKÁBB A BARÁTSÁGRÓL SZÓL EZ A
TÖRTÉNET, AHOGY VÉGÜL OLYAN KÖZEL KERÜLNEK
EGYMÁSHOZ A SZEREPLŐK.” GOODREADS

Dream
válogatás

JENNI HENDRIKS & TED CAPLAN

MENTSÜ
MEG
STEVE-ET!

— részlet —

Dream
válogatás

7

Ma akartam végre randira hívni Kaia Gonzalest.

Néztem, ahogy frissen festett szekrényét „Mentsük meg a vizes élőhelyeket!” matricával díszítette. Ez volt a harmadikos tanévünk első napja. És ez volt a mi közös matricánk.

A Santa Clara-i vizes élőhely megmentése a nyáron közös ügyünk lett. Néhány helyi aktivistával együtt (legtöbbjük nálunk idősebb volt) virrasztottunk a természetvédelmi terület szélén, ahova egy új lakópark építését tervezték. Kaia mindig késett kicsit, de általában hozott nekünk pálcikás jégkrémet vagy vizet, és ő volt a lehangosabb tüntető. Csodálatos volt, ahogy a megafonjából kiabált az elhaladó forgalomra. Együtt túrtuk, ahogy tűzött ránk a nap, ahogy megoldadtak a mogyoróvajás és lekváros szendvicseink, és ahogy bénító közönnnyel néztek át rajtunk az emberek. Mindezek ellenére valahogy sosem volt lehetőségünk beszélgetni, egészen addig az estéig. Mindkettőnket beválasztottak egy amúgy felnőtttekből álló kis csoportba, hogy ott üljünk együtt a földön, megakadályozva a buldózerek bejutását, amelyek a tüntetés szüneteltetésekor bukkantak fel. A csillagos égbolt alatt ele-

venen faltak fel minket a szúnyogok, miközben a *Lakbatatlan Föld – Élet a felmelegedés után* című könyvből olvastunk fel, nehogy elaludjunk, de egy idő után végül mindenki kidőlt. Éjjelre csak Kaia és én maradtunk ébren. Együtt fejeztük be a könyvet. Egymás mellett ülve néztük a mocsár felett felbukkanó napot, és azon töprengtünk, vajon hányan látják még rajtunk kívül ezt a csodát. Abban a pillanatban el kellett volna hívnom randira. Az lett volna a tökéletes pillanat. Azonban sajnos feltűnt a rendőrség, és mindannyiónkat letartóztattak. Utána allergiás reakció jelentkezett nálam a szúnyogcsípések miatt, és egy hétig otthon kellett maradnom. Közben a bíróság közbelépett, és a lakóparkprojektet leállították. Ez persze jó hír volt, csakogy utána nem is találkoztam Kaiával.

Egészen mostanáig. Ahogy végigsétáltam a folyosón a szekrényemet keresve, azonnal kiszúrt, és odaszaladt hozzám. Kibontott, barna haja a pólóján rikító „Életünk menete” feliratot súrolta. Sikerült kinyögnöm egy halk sziát, és ő nemcsak visszaköszönt, de még pacsit is adott. Egy hatalmas pacsit!

És a matrica volt az első, amit felragasztott a vadonatúj szekrényére. Egyértelmű jele annak, hogy legalább annyit jelentett ez számára, mint számomra. Ugye? Csak az volt a gond, hogy ő minden másban is legalább ennyire aktívan vett részt. Egy újabb ügy hamarosan elfeledteti vele a miénket. Az volt a tökéletes nap, hogy elhívjam randira. Már csak a tökéletes pillanatot kellett kivárnom.

2

Ma akartam végre randira hívni Kaia Gonzalest.

Ms. Hahn osztálytermének katedráján állt a Sokszínűségi Szövetség első gyűlésének szószólójaként. Egy hónap telt el, mióta berezeltem a szekrényénél, és azóta sem jött el a megfelelő pillanat.

Gondoltam rá, hogy elé állok a Homo-hetero Szövetség gyűlésén, de túl heterocentrikusnak tűntem volna.

Aztán majdnem elhívtam az Iskolai Biztonság Bizottságának gyűlésén, de nem lett volna túl romantikus lépés az iskolai lövöldözésekről szóló előadások közepette.

Nem kellett volna meglepődnöm, hogy felbukkant a sokszínűségi gyűlésen, mégis libabőrös lettem, ahogy néztem őt a teremben: kiállt, és mindenkit cselekvésre buzdított. Megpillantott, ahogy hátul álltam (nem akartam, hogy kiváltságosnak tűnjek), feltartotta a hüvelykujját, és azt mondta, tetszik neki a „Fehér emberek a fekete életékért” feliratú pólóm, aztán visszafordult a csoporthoz, mert erősen érződött rajtuk a befogadásra való hajlandóság hiánya. Éreztem,

ahogy indulatának heve úgy fut át rajtam, mint egy meleg Santa Ana-szélfuvallat.

Most eljött a pillanat. A gyűlés után elmondom neki, mennyire lelkesítő volt, aztán megkérdezem, látta-e már az új Ava DuVernay-dokumentumfilmet. És aztán elhívom randira. Ez volt a megfelelő pillanat. A tökéletes pillanat.

3

Ma akartam végre randira hívni Kaia Gonzalest.

Kibontottam egy plakátokkal teli dobozt, és az egyiket kiragasztottam a harmadévesek termének salaktéglafalára. Hátraléptem, hogy még egyszer megcsodáljam a Szívószálmentes San Buenaventura Középiskoláért készített alkotásomat és mottómat: egy nagy, műanyag szívószálon keresztül milkshake-et kortyolgotó, bűnbánó arcú srác „Ne szívj!” felirattal. A Műanyag hulladék Csökkentéséért Felelős Bizottság választotta ki kemény verseny keretében, és végre az egész iskola területén kiplakátolhattam. Egyet félretettem magamnak, és aláírtam (persze ironikusan). Amikor odaadom majd Kaiának, biztosan értékelni fogja a humort és a környezettudatosságomat, és utána végre elhívom randira. A korábbi alkalmak nem voltak megfelelőek. Most azonban közelgett a téli szünet, és ennél nem is lehetne jobb az időzítés, amikor tamale-evés és tojáslikőr-iszogatás közben végre megismerhetjük egymást.

4

Ma akartam végre randira hívni Kaia Gonzalest.

Mögötte álltam az „Előbb a Föld!” mottójú kávézóban. Nem hittem, hogy akkora szerencsém lesz, hogy összefutunk a szünet alatt; bár csak három percet beszélgettünk az árnyékban természetett, fair-trade kávéról. Amint rendelék magamnak egy jeges mochaccinót, mindenképpen elhívom randira. Ez volt a tökéletes pillanat.

Bár a hely elég hangos volt, és úgy láttam, talán kissé siet, és...

Ma akartam végre randira hívni Kaia Gonzalest.
Szerda volt. Mindketten szerettük a szerdákat.

6

Ma akartam végre randira hívni Kaia Gonzalest.

Lassú körökben meneteltünk a Csatorna-szigeteken létesült vízipark előtt, hogy a nagy fehér cápa fogságban tartása ellen tiltakozzunk. A hely olyan volt, mint a venturái ócenárium, csak kisebb, és a hírneve is rosszabb.

Elbűvölten néztem, ahogy Kaia lófarka előre-hátra lendül minden alkalommal, amikor azt kiáltja: „Mentsük! Meg! A cápát!” Nem gondoltam, hogy lehetne még ennél is gyönyörűbb, de akkor a tengeri szellő meglazította a fürtjeit, és a legalább háromórás tüntetésünk miatt izzadt bőre csillogni kezdett. Három rigmust kezdtünk együtt („Szabadságot, ne rabságot!”, „Hó-hé, hó-hé, a cápabörtönnek tűnés!”, „Mit akarunk? A cápa kiszabadítását! Mikor akarjuk? Mielőtt besötétedik!”). Egyértelmű, hogy észrevette a tüntetésre készített táblámat; ezen dolgoztam egész éjjel, és biztos voltam benne, hogy lenyűgözte a munkám. Folyton rápillantott, utána meg rám mosolygott. Flörtölt velem?

Megint elhaladt mellettem. Na, várjunk csak! Tényleg rám kacsintott? Lehet, hogy csak allergia... De ha allergiás,

miért csak az egyik szemét csukta le? Nem allergia. Kaia most kacsintott. Egyértelmű, hogy rám kacsintott. Ez biztosan egy jel volt: ő is azt akarta, hogy elhívjam randira. Jézusom. Mi van, ha már hónapok óta erre vár? Most már az egészség kínosnak éreztem, mert ott lógott köztünk ez a nagy, kimondatlan valami, amit egyszerűen képtelen voltam felhozni előtte. De ma mindenképp elhívom randira. Nyilvánvalóan ő is ezt akarta.

– Hé, Cam, mozgás! – mondta valaki, és akkor vettem észre, hogy teljesen belefeledkeztem a gondolataimba, és közben nem mentem tovább. A csoport feltorlódott mögöttem, akár egy összecsucodó harmonika. Hátranéztem, Todd Moon finoman intett, hogy menjek már tovább. Ez az idősödő, lófarkas, szörfös fazon volt a Nem Humán Jogok Csoportjának vezetője, amely ezt az eseményt szervezte. Mindig nagyon kedves volt az eseményein megjelenő középiskolásokhoz. Azt mondogatta, hogy „pörgős hangulatot” adunk a tüntetéseknek. Rám még senki nem mondta, hogy „pörgős”, de azért értékeltem.

– Bocsánat – mondtam, majd gyorsan megindultam, de ezúttal nem mertem Kaiára nézni. A menetelésre kellett koncentrálnom. – Mentsük! Meg! A cápát! – kántáltam, és éreztem, hogy a téli levegő valamennyire lehűt.

– Haver, rajta! – Todd most Kaia felé mutatott. – Már órák óta figyeled azt a csajt. De csak semmi kufirc a tüntetésen!

– Kufirc, Todd? – korholta Patrice hunyorogva, miközben hajfonatát átlibbentette a másik vállára. – Komolyan? Te még mindig használod a „kufirc” szót? – Patrice Woodson volt a csoport társelnöke, aki semmilyen szarakodást nem tűrt Toddtól, vagyis igazából senkitől.

A „kufirc” szó folyamatos ismételtetésétől kezdtem ideges lenni, ezért tisztázni próbáltam a helyzetet.

– Ő nem... én nem akarom... ez nem... én csak randira akarom hívni. – Todd vállat vont, látszólag nem erre számított.

– Hé! – Kaia szenvedélyes hangja csendült fel a park bejárata mellől. Megfordultam, és láttam, hogy egy disneylandes felsőt viselő, középkorú párt szid éppen, ahogy elhaladtak előtte. – Annak a jegynek a megvásárlásával egy összetett és intelligens élőlény lassú halálát támogatják! Vér tapad a kezükhöz! – Nem figyeltek Kaiára, de ő csak kiabált tovább feléjük a nyomatékosítás kedvéért.

Istenem! Annyira tökéletes volt!

– Tudjátok, mit? Mára ennyi – jelentette be Todd a csoportnak. Valószínűleg megkönnyebbültek, mert az eddig lelkesen menetelők azonnal szertefoszlottak.

A fenébe. Még nem álltam készen. Mármint egész nap erre készültem, vagyis igazából egész évben, de... még nem álltam készen. Szerencsére Kaia még mindig a középkorú párt méregette dühösen, miközben megvették a jegyüket, így legalább maradt egy kis időm felkészülni. Összeszedtem magam, és próbáltam mély levegőt venni, mielőtt megfordult volna.

– Na, mire vársz? A Föld már nem lesz hűvösebb – bökött meg Todd, hogy mozduljak. Tétován tettem néhány lépést. Mi van, ha nem ez a megfelelő pillanat?

Körbetekintettem. Igen, ott volt az a hatalmas, kagyló alakú, madárszaros szökőkút, de a vízipark egy széles öbölre épült, és a lágyan összecsapó hullámok zúgása meg a sirályok vijjogása olyan bársonyos és édes volt, mint egy Bon Iver-dal. A nap már majdnem lebukott a tenger mögé, amittől az ég királykék színben játszott, az elhaladó repülőket rózsaszín csíkok búcsúztatták. Kaia pedig ott állt egy virágláda mellett, amelyben számomra ismeretlen virágok illatoztak. Varázslatos volt az egész. És tetszett neki a táblám. És

valószínűleg rám kacsintott a tüntetésen. És megint együtt akartunk megmenteni valamit, mint korábban a vizes élőhelyeket.

Azonban minél inkább kényszerítettem magam, annál inkább megfeszült a testem emiatt a nagy, megválaszolatlan kérdés miatt, ami szökőárként söpört át rajtam minden alkalommal, amikor majdnem elhívtam őt: mi van, ha nemet mond? Próbáltam elképzelni, milyen lenne akkor az életem, de csak végtelen, fekete ürességet éreztem. Teljes megsemmisülést.

A gyomrom összerándult, a lábam megdermedt, a mellkasom összeszorult. Levegőt venni is alig tudtam. A fogamat csikorgattam. Naplemente, virágok, sirályok – nem volt szabad veszni hagynom ezt a pillanatot. El kellett hívnom. De előbb újra meg kellett tanulnom járni.

És akkor megfordult.

– Ó, szia, Cam!

Beszélgj! Mondj valamit!

– Szia. . .

Oké, nem a legerősebb kezdés, de még menthető.

– A tábládon a felirat. . . Egész nap mondani akartam. . .

– Igen?

Még egy szó. Megy ez!

– Van rajta egy elírás – mosolygott Kaia, és felmutatott a táblámra.

Követtem a tekintetét, és akkor megláttam, hogy a „Mentsük meg a cápát!” feliraton valami nagyon elkenődött, amitől úgy tűnt, mintha azt írtam volna a táblára, hogy „Mentsük meg a pápát!”. Ami még ennél is rosszabb volt, hogy a lehető legbarátságosabbnak tervezett és gondosan megrajzolt cápám is elmosódott, és az új értelmet nyert feliratom alatt egy paca állt, amely leginkább egy gőzölgő kupacra emlékeztetett.

Kaia elfojtott egy kacajt.

– Nem hiszem, hogy más is észrevette, de én jót nevettem.

Leengedtem a táblát, és el akartam rejteni, vagy megsemmisíteni, azt akartam, hogy egyszerűen csak eltűnjön.

– Szerintem nagyon vicces.

– Ja, elég vicces – próbáltam tettetni, hogy szerintem is az, de közben dühösen törölgettem a foltot. Reméltem, hogy valami a levegőben került rá menetelés közben, nem pedig én voltam ilyen béna, hogy elírjam. Azonban minél inkább dörzsöltem, annál elmosódottabb lett. És minél elmosódottabb lett, annál jobban akartam, hogy vége legyen ennek a napnak... ennek az évnek.

Kaia kortyolt egy nagyot a vizesüvegéből, majd sóhajtott.

– Azt hiszem, én mára kikiáltoztam magam – zárta le a beszélgetést. Össze kellett szednem magam, mielőtt otthagytam.

– Igen, este szerintem jól fog esni egy kis mézes tea. A torkodnak. – Ügyes vagy, Cam. Ez most úgy hangzott, mintha anyáskodnál felette.

– Nem hiszem, hogy mézes tea is lesz Steve Stevenson buliján. Bár nála nem tudni. Te is jössz? – kérdezte, miközben visszacsavarta a kupakot az üvegre.

– Steve Stevensonhoz? Ahhoz a sráchoz, aki képtelen úgy elmenni egy szekrény mellett, hogy ne rajzoljon rá péniszt? Hát, nem igazán vagyok oda az alkoholmérgezésért meg a randidrogokért – nevettem, és biztos voltam benne, hogy ő is nevetni fog.

De nem nevetett.

Csak felvette a táskáját, és folytatta:

– Tudom, nem a te világod. De azért eljössz? Legalább lesz valaki, akivel beszélgethetek majd. – Na, várjunk csak! Ő ott lesz Steve Stevenson buliján? És azt akarta kérdezni...

azt akarja, hogy én is ott legyek? – A táblád... – intett újra. Lenéztem, és akkor vettem észre, hogy véletlenül elengedtem, mire felkapta a szél, és az öböl felé vitte.

– Istenem! Ne! Állj meg! – könyörögtem a táblámhoz, de már túl késő volt. A hűvös víz magába nyelte, és csak egy kakás, toxikus szörfdeszka lett belőle.

– Szemetelő! – üvöltötte egy tüntető.

– Szerintem menj utána. Az öböl már amúgy is nagyon szennyezett a beleeresztett víztől – fintorodott el Kaia, és láttam rajta, milyen kínosan érzi magát miattam.

– Tudom! – Kétfelé szakadva próbáltam menteni a helyzetet. – Én... most megyek, de... Igen, ott leszek. – És ahogy futottam az öböl felé, pontosítottam: – A bulin! Ott leszek a bulin!

* * *

A gondolat, hogy elmenjek Steve Stevenson bulijára, bármilyen más napon legalább olyan ígéretes lett volna, mint elmenni egy NRA-gyűlésre egy sztriptízbárba. A bulijai „fergetegesek” voltak, de én biztos voltam benne, hogy az egész csak az unatkozó, kanos és részeg tinik szokásos lázongásáról szól. De ha Kaia is ott lesz, ez lehet a tökéletes hely, hogy kívülállóként közelebb kerüljünk egymáshoz, a középiskolai marháskodás közepette. Kiterítettem hát a legjobb felsőimet az ágyamra, hogy könnyebben átlássam a lehetőségeimet, és kiválaszthassam a megfelelőt. Egy olyat, aminek köszönhetően beindulhat a beszélgetés köztünk, vagy ami miatt cukkolhat. Vagy az is megeshet, hogy mindketten ugyanazt vesszük fel.

Kézenfekvő választás lett volna a „Mentsük meg a vizes élőhelyeket!” feliratú pólóm. Az a tüntetés volt a legnagyobb sikerünk. Együtt táboroztunk. Biztosan ő is emlékszik rá. De amikor észrevettem, hogy a hónalján egy kimoshatatlan

izzadságfolt virít még arról az alkalomról, amikor majdnem elhívtam Kaiát randizni, arra gondoltam, inkább másik stratégiát választok.

Felemeltem a Leia hercegnős, „A nő helye az ellenállásban van” feliratú pólómat, de mivel még nem láttam a *Csillagok háborúját*, kissé álszent lett volna ebben megjelenni. (Anya nem igazán kedvelte a fantasyket és sci-fiket, és inkább a fogytékossággal vagy kisebbségben élő gyerekekről szóló történetek felé terelgette az ízlésemet.)

Az „A patriarchizmust pusztítsd, ne a Földet” feliratú póló sem tűnt a legjobb választásnak. Nem képzeltem, hogy asztalon fogunk táncolni, de nem akartam az a srác sem lenni, aki szándékosan lehangol mindenkit.

A „Fegyverek helyett könyvek” feliratú pólóm vagy a női labdarúgó-világbajnokság mezem sem lett volna jó erre a bulira.

Komolyan elgondolkodtam a „Senki sem illegális” feliratún is, de mivel Kaia latinx volt, nem akartam ezt felvenni, nehogy úgy tűnjön, tetszelegni próbálok neki.

Végül egy rajzolt fát ábrázoló, sötétzöld pólót választottam, amelyen az „Ölelő” felirat szerepelt. Ez kellően vicces és elgondolkodtató volt, pont olyan, ami most nekem kellett. És az az „Ölelő” felirat is jól jöhetett még.

Ma este végre randira hívom Kaia Gonzalest.

* * *

Már nagyon sok szörnyűséget láttam életemben – olajszenyezések, szeméttől kiszáradó folyómedrek, hálókba akadt bébiteknősök –, és tudtam, hogy ezek sokkal komolyabbak és felháborítóbbak voltak, mint aminek most szemtanúja lehettem, de az agyam mégsem tudta elfogadni ezt a tényt. Ennek rosszabbnak kellett lennie.

Steve Stevenson egy ugródeszka szélén állt egy amerikai zászlós fürdőgyátában, napszemüvegben és műanyag virágfüzérrel a nyakában, kezében mikrofont szorongatott, és rappelt éppen... egy Cardi B-számot? A csontjaimat is megrezgetető basszuson keresztül kihallottam valamit kis ribancokról, cipőkről meg pénzmozgatásról. Hát igen. Ez egyértelműen Cardi B volt. Steve másik kezében egy piros műanyag pohár volt, amiből sör csordogált az alatta lévő gőzölgő, türkizkék vízbe. A medence másik részében különböző állatos gumimatracokban lazuló emberek lebegtek, akik saját műanyag poharukat szorongatták, miközben kiáltottak, és Steve-nek ujjongtak. Édes istenem, ő volt az én tökéletes ellentétem. Mit adott ő a világnak azokon a béna spongyabobos mémeken, meg azon kívül, hogy a söripart életben tartotta? Mégis mindenki imádta őt. De miért?

– Steve Stevenson annyira vicces! – mondta ekkor egy mellettem álló lány, mire én azonnal megfordultam. A lány derekán flamingós úszógumi volt, feje körül pedig egy virágfüzér.

– Úgy érted, enyhén rasszista.

– Mi? – hunyorgott zavartan.

Az ugródeszka szélén ugrándozó borzalom felé mutatam, ahogy Steve félig leguggolt, és seggét a tömeg felé mutatta.

– Persze átugrik bizonyos szavakat, de azért ez mégiscsak a kisajátítás iskolapéldája. Mert hát mi köze lenne egy gazdag, fehér, venturair srácnak a hip-hop kultúrához?

– Talán csak szereti Cardit. Annyira jóóó! – mondta a lány, majd megrázta a csípőjét az úszógumiban, a flamingó feje pedig nekem ütődött.

– Komolyan? Egy volt sztriptízes a példaképed? – A lány, akivel együtt jártunk spanyolra másodikban, megint zavar-

tan nézett rám. – Mármin megfigyelted már a szövegeit? Mégis milyen üzenetet közvetít a fiatal nőknek?

Steve egyértelműen reménytelen volt, de ezt a lányt talán még meggyőzhettem. Ő azonban csak a szemét forgatta, majd megragadta az úszógumiját, és elsétált. Sóhajtottam egyet. Kaia értette volna, mire akartam kilyukadni. Meg kellett találnom. Biztosan ő is rosszul érzi itt magát.

Tekintetem átsiklott a tömegen, úgy tűnt, az osztályunk nagy része itt van. Az emberek folyamatosan nekem jöttek, ahogy a hordó felé tántorogtak. Az egyetlen fényforrás a medence aljáról meg a pálmafákra tekert füzérekből jött, így aztán nehezen ismertem fel bárkit is. Meleg víz fröcskölődött a lábamra és szivárgott át a cipőmön, ahogy előrearszoltam. Megláttam Connert, akivel együtt járok tesire, és megszólítottam.

– Láttad Kaiát? – kérdeztem, de ő csak megrántotta a vállát, majd azt kiáltotta, hogy „Dől a fa!”, ahogy beleesett a vízbe, akár egy tuskó. Tovább folytattam a keresést a csúszós beton szélén, és végül egy üres területre érkeztem, ahonnan jobban szét tudtam nézni. A medence szélébe kapaszkodva törtem utat magamnak az emberek között.

– Kaia! – kiáltottam. Az ugródeszkán álló Steve ekkor abbahagyta a rappelést. Átadta a mikrofont az egyik haverjának, kiitta a sörét, és a poharat egy bokorba hajította. Valamit a vállára húzott, és csak akkor vettem észre a törzsét keresztező, fekete pántot. Egy fegyverhez tartozott.

Egy nagy fegyverhez. Olyanhoz, amit még csak filmekben vagy játékokban láttam. Gépkarabély volt? Mi a fenét csinál...? Miért nem kiáltoznak vagy rohannak el az emberek? Steve a fegyver agyát a vállára vette, fél szemmel hunyort, majd célra tartott.

Rám.

És akkor meghúzta a ravaszt. Felkiáltottam, és a földre zuhantam, kezemmel automatikusan eltakartam a tarkómat, és magzatpózba gömbölyödtem.

Loccs. Loccs. Loccs. Valami szétrobbant a fejem felett. Nedves cseppek hullottak a kezemre. Egy percig csak a fülemben lüktető vért hallottam, ám amikor az megszűnt, mást is meghallottam: nevetést. Kiegyenesedtem, és ahogy felnéztem, láttam, hogy a tömeg körülöttem megkétszereződött, a műanyag poharak tartalma pedig kilötyögött, ahogy csukladoztak a röhögéstől. Aztán megláttam. Mögöttem hatalmas lepedő volt kifeszítve két pálmafa közé, amire céltáblát rajzoltak festékszóróval. Az egészet összefröcskölte a neonszínű festék. Ugyanaz, ami a kezemet is. Pont az előtt a lepedő előtt sétáltam el az előbb.

Steve eldobta a paintballpuskát, és ugrott egy bombát a medencébe. Az emberek sikoltozni kezdtek, ahogy rájuk loccsant a víz.

Mielőtt feleszméltem volna, Steve kimászott a medence mélyített végéből, és mellém lépett. Testéről csurgott a víz, a napszemüvegét elhagyta valahol, de a virágfűzér, petyhüdten és csapzottan, még mindig ott lógott a nyakában. Gyorsan felálltam, és akkor vettem észre, hogy a nadrágom elöl átnedvesedett, ahogy elterültem a vizes betonon. Steve elégedetten vigyorgott.

– Ember, ez kibaszott vicces volt!

Hát persze. Hát persze, hogy még csak bocsánatot sem kér.

– Ja. Ha-ha. Nagyon vicces volt. Teljesen normálisan reagáltam arra, hogy lelősz. – Megráztam a nadrágomat, mert éreztem, hogy az anyag a lábszáramhoz tapadt.

– Nem gondoltam, hogy egy srác is képes ilyen magas hangot kiadni. – Még egy utalás a nőgyűlöletre.

– A „srácok” egész széles hangtartománnyal rendelkeznek – néztem rá mérgesen. Nem akartam, hogy megússza. Senki nem vonná felelősségre rajtam kívül. – És a feltételezésed, hogy ha valami nőies, az automatikusan azt jelenti, hogy rosszabb is vagy kevesebb, mint... – Steve felkapta a fejét, és most először mért végig.

– Amúgy... ismerjük egymást?

Összerándult a gyomrom. Szigorúan véve nem kaptam meghívót, de feltételeztem, hogy ez is olyan buli, ahol csak úgy feltűnnek az emberek. Elvégre így működtek ezek a dolgok, nem? Mármost senki nem állt az ajtóban az egyszarvú kezeslábast és tündérszárnyakat viselő sráctól eltekintve, aki már akkor kidőlt egy félig megevett pizza mellett. Mindenestre úgy tűnt, senki nincs, aki a listáján ellenőrzi a belépőket, és felnőttek sem voltak.

Steve még mindig engem nézett, válaszra várva.

– Cam vagyok. Cam Webber – nyújtottam ki a kezemet. – Kaia hívott meg. – Egy szuszra mondtam az egészet, és ettől idegesnek hangzottam. Pedig nem voltam az. Annyira. Próbáltam nem azokra a régi filmekre gondolni, amelyekben a megragasztott szemüveges nyomit csak úgy kihajítja az ajtón a menő hajú, nagydarab, népszerű srác. Nyeltem egyet. Mitől száradt ki ennyire a szám?

Steve megrázta a kezemet, de most még zavartabban bámult.

– Kaia? – kérdezte, miközben szinte láttam, ahogy pörgeti a nevet a fejében.

– Igen. Kaia Gonzales. Láttad őt?

– Kaia... Kaia... – Kezét az állára tette, olyan pózban, mintha gondolkodna. – Hogy néz ki?

Igyekeztem nem forgatni a szemem. Egyértelmű volt, hogy fogalma sincs, kire gondolok. Valószínűleg az egész röplabdacsapat száma megvolt a telefonjában, de nem hit-

tem, hogy egy olyan lány, mint Kaia, megadta volna neki az övét. Másfelől kétszáz ember bulizott itt, sötét volt, és ez az ő háza. Nekem semmi esélyem nem volt egyedül megtalálni Kaiát, de Steve talán látta valahol.

– Fekete, hullámos haj, barna szem, és kábé ilyen magas – nyújtottam ki a kezemet a szemöldökömmel egy vonalban.

Steve azonban megrázta a fejét.

– Pontosabb leírást kell adnod. Kardashian vagy Swift?

– Semmilyen formában nem vagyok hajlandó válaszolni erre a kérdésre.

Steve meglepetten felhorkantott, majd a vállamra tette a kezét. Összerezzenem. Most, hogy ilyen közel volt, éreztem rajta a klór és a sör keverékének szagát, a pólóm pedig átnedvesedett vizes testétől. Hirtelen a képembe hajolt, szeme elszántan csillogott, majd rám vigyorgott.

– Kedvellek. Vicses fiú vagy. Na, keressük meg ezt a lányt!

– Mielőtt válaszolhattam volna, ő már el is indult, karját még mindig a vállamon tartva. Vele együtt botladoztam, ahogy haladtunk előre. Az előttünk álló tömeg természetesen szétnyílt, bár Steve-nek ez semmi erőfeszítésébe nem került. Az emberek egyszerűen csak utat engedtek neki.

Steve lendületesen keresztülvágott az udvaron, mintha valamiféle küldetésen lenne.

– Nem tudom, hogy tudod-e, Cam, de elég népszerű vagyok. Az emberek csak úgy felbukkannak itt. Még olyanok is, akiket nem is ismerek, pont, mint te. De azért kérdezzünk körbe!

Amint elértük a vendégházat, elrángatta az üveg tolóajtót, és belékött rajta. Itt még sötétebb volt, mint az udvaron, a zene még hangosabban szólt, és a szoba levegője állott volt a bent lévő emberek nedves testétől. Nagyon sok nedves testtől. Te jó ég, mi a fene folyik itt? Tekintetemmel végigpásztáztam a szobát, de mindenhol csak végtagokat láttam.

Összefonódott végtagokat, kanapékról félig lelógó végtagokat, sarkokba passzírozott végtagokat. Szerencsére a zene olyan hangosan szólt, hogy mást nem hallottam. Szó szerint sehova nem nézhettem anélkül, hogy ne sértsem meg valaki privát szféráját.

Steve, a földön fekvők karjain és lábain könnyedén átlépkedve, a szoba közepére sétált, engem meg húzott maga után. Motyogva bocsánatot kértem a kéz- és lábujjak tulajdonosaitól, akikre véletlenül rátapostam, de úgy tűnt, senki nem zavartatja magát.

– Ismerősnek tűnik itt bármelyik testrész? – kiáltotta Steve a fülembé.

– Hát, öö... – A hátsó falra ragasztott, papagájt és margarétát ábrázoló plakátot bámultam, mert féltem attól, amit az alatt láthatnék.

– Cam, Cam, Cam. Nem könnyíted meg a dolgunkat.
– Az egyik kezét szája elé emelte, és úgy kiáltotta: – Hé! Van itt valaki, aki ismeri Kaiát? – Halvány nevetés futott át a szobán.

– Ó Kaia? – kérdezte egy srác, mire a vörös lány, akivel smárolt, belebokszolt, majd felnevetett.

– Ó, fogd be!

Még többen nevettek. Steve hanyagul vállat vont, majd rám nézett.

– Gondolom, nem ő. – Megragadta a karomat, és a tolóajtó felé húzott.

– Ezek beleegyezési korhatár alattiak, Steve! – próbáltam túlkialtani a zenét, miközben egy üres műanyag pohárba rúgtam. – Ráadásul mindenki iszik!

Steve ekkor megállt, szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Ó, kösz, Cam. Rá nem jöttem volna. – Azzal visszafordult a szoba közepe felé. – Hé! Mindenki beleegyezett itt a szexbe? Cam nagyon aggódik értetek!

A halomnyi test egy hangos „Húúú”-val válaszolt, majd mindenki felnevetett. Néhányan felfelé rázták az öklüket. Steve ismét átkarolt, és derűsen mosolygott.

– Most már jobban érzem magam! Kereshetünk tovább – mondta, majd kihúzott a medencéhez. A hűvös, éjjeli levegő arcon csapott, ami váratlanul ért a benti fülledt meleg után. Égett az arcom, tudtam, hogy vörös vagyok, és ez idegesített. Nem volt okom szégyenkezni. Jól tettem, hogy elmondtam a véleményemet, de ettől függetlenül az arcom még mindig vörös volt, Steve meg persze észrevette. Miért is ne? Mosolya még szélesebbre húzódott. Lecsúsztotta karját a vállamról, majd a legközelebbi hordó tetejéről levett egy poharat, és mintha már évek óta ezt csinálná, úgy töltötte meg sörrel.

– Kérsz? Úgy látom, kissé kimelegedtél – mondta, miközben szeme szórakozottan csillogott.

– Nem.

Steve húzóra kiitta a sörét. Úgy tűnt, az alkoholizálásban semmi szüksége nem volt a társai nyomására. Letörölte a habot a szájáról, majd nekidőlt a hordónak, mint aki készen áll a beszélgetésre.

– Szóval, Kaiával közel álltok egymáshoz?

– Hát, öhm... barátok vagyunk.

– De te többet akarsz, nem? Hogy azt a vézna kis testedet hozzádörzsölgethesd.

– Nem! – Egyaránt tiltakoztam a vézna és a dörzsölgetés ellen. Nem mintha nem gondoltam volna már... de nem... én mindig... – Nem erről van szó – motyogtam.

– Ó, kérlek! Úgy meglovagolnád Kaiát, mint Aquaman egy delfint – mondta Steve, miközben szemléltetésképp a csípőjét mozgatta. Elfordítottam a fejem, de ő még közelebb lépett hozzám. – Kaia... – Becsukta a szemét, és száját kissé kinyitotta. Tettem egy lépést hátra, ő pedig még köze-

lebb jött. – Mmmmmmm, Kaia... – nyögte. A körülöttünk lévő emberek kuncogva néztek ránk.

– Ez nem csak a szexről szól, jó? Kaia csodálatos lány!

Steve erre hirtelen kinyitotta a szemét, és megállt, nem lépett közelebb.

– Próbáljuk meg bent – javasolta, hivatalos stílusra váltva.

Kuckószerű helyen kötöttünk ki, vagyis inkább férfi-barlangban. Nem tudtam pontosan, hogy nevezik, mert az én szobámat a nappaliból alakítottuk át, és az volt a „szórakozószobám”. És oda, ugye, az étkezőasztalt is be kellett zsúfolni. Az én szobámnak ez a hely körülbelül a kétszerese lehetett. Egy nagy, puha sarokkanapé foglalta el a helyiség nagy részét. Üvegkeretbe foglalt mezek lógtak a falakon – Lakers-, Dodgers- és Rams-felső, mindegyik aláírva. Az egyik sarokban egy használaton kívüli popcorn gép állt magányosan.

Egy csapat srác terült el a kanapén, akik görnyedve játszottak valamit, a kontrollereiket szorongatva. Próbáltam rájönni, melyik az a játék, de nem sikerült; mindenesetre valami lézerfegyveres meg alienes baromság volt. Hirtelen elsötétült előttem a világ.

– Tüzet szüntess! Tüzet szüntess! Camnek biztonságban kell éreznie magát! Fél a fegyverektől – mondta Steve a többieknek, és akkor jöttem rá, hogy ő takarta el a szememet a kezével. Próbáltam levenni, de ő csak még jobban szorított.

– Hagyjál már! Vedd le rólam a kezed! – Végül sikerült lerángatnom, és észrevettem, hogy mindenki engem bámul. A játékot megállították, a szobára telepedett csend csak még kellemetlenebbé tette, hogy a játékosok ingerült tekintetének keresztüzébe kerültem. Nagyszerű.

Steve megbökött.

– Talán ezek a srácok tudják – suttogetta gúnyosan.

– Öö... – nyögtem ki, és gyorsan átpörgettem magamban a lehetőségeimet, hogyan jöhetnék ki ebből a lehető legkevésbé kínosan. Sajnos a leggyorsabb módja az volt, hogy feladtam. – Láta valamelyikőtök Kaia Gonzalest? – kérdeztem, de üres tekintettel meredtek rám, néhány közönyös morgással reagáltak. Steve megveregette a vállamat.

– Sajnálom, haver. Itt sem volt szerencséd – mutatott komoly képet vágva a szobára. – Folytassátok a vérontást!

Valaki elindította a játékot, és újraindult a lézertűz meg a robbanások harsogása. Valami csápos lény milliányi pixeles darabkára loccsant szét, aztán a látásom megint elsötétült, ahogy Steve letakarta a szememet, és kirángatott a szobából.

Kibújtam a szorítása alól, és láttam, hogy egy széles, kövezett folyosón állunk. Elég nagy és hosszú volt ahhoz, hogy elférjenek benne azok a fura, félköríves asztalok a falhoz tolva, ráadásul körülbelül minden fél méteren állt egy.

– Csss – simogatta meg Steve a hátamat. – Most már minden rendben. A csúnya bumm-bumm-csövek nem érhetnek el ideig.

– Haver, én nem érzem kínosnak a természetes félelmi reakciómat – mondtam elhúzódva tőle. – Teljesen normális, ha az ember fél.

– Félni uncsi – vontta meg Steve a vállát.

– Ne tegyél úgy, mintha te nem félnél semmitől!

Ezen elgondolkozott egy pillanatra.

– Igazad van. Most például attól félek, hogy tönkretezed a bulimat – mondtam, és benyitott a folyosón sorakozó ajtók egyikén, majd eltűnt.

Utánamentem, és hirtelen rám tört a köhögés. A szobában vágni lehetett a füstöt, annyira sűrű volt, hogy semmit nem láttam, csak formákat tudtam kivenni, a fű szaga mindent belengett. Nagy nehezen sikerült kiszúrnom egy

biliárdasztalt, amelyen nagy rakás vízpipa sorakozott. Steve haverjai nyilvánvalóan „old school” típusok voltak.

– Utállak – nyögtem ki még néhány ziháló köhögés után.

Steve felém fordult. Annyira közel állt hozzám, hogy láttam, ahogy gúnyosan sértődött képet vág.

– Haver, ez fáj. Hogy mondhatsz ilyet azok után, hogy annyit segítettem neked keresni a csajt? – Megfordult, és beljebb lépett a szoba füstjébe. – Figyelem, narkósok! Láttátok valaki Kaiát? Ez a Cam fiú nem hajlandó elárulni, milyen popsival meg cicivel van dolgunk, úgyhogy nem tudok leírást adni. – El akartam tűnni innen, ezért leguggoltam a fű okozta füstfelhő alá, hogy jobban lássak, és elindultam az ajtó felé. Egyedül is megtalálom Kaiát. Steve azonban tovább folytatta: – És Camet ismeri valaki? Bárki? Mert kezdem azt hinni, hogy ez a srác csak egy szellem. – Ahogy elhessegettem magam elől a füstöt, megtaláltam az ajtót, és visszabotladoztam a folyosóra.

Bele egy khakiszínű nadrágot viselő lábba.

Egy felnőttébe.

A francba.

Felegyenesedtem. Még mindig éreztem a ruhámon a fű szagát, és csak remélni tudtam, hogy a szemem nem úszik vérben.

A férfi magas volt, és nagydarab, kidolgozott mellizmokkal, testén feszült a túl szűk felső, amit viselt. Rövidre nyírt, őszülő haja és katonai szolgálatról árulkodó, szigorúan egyenes testtartása tette teljessé az összképet. Egyértelmű volt számomra, hogy ki ez az ember: Steve apja.

– Öö, bocsánat, Mr. . .

– Te ittál? – kérdezte összehúzott szemöldökkel, mielőtt befejezhettem volna.

– Nem! – válaszoltam megkönnyebbülve, mert még soha nem voltam ilyen boldog, amiért nem ittam. Volt egy olyan

érzésem, hogy ez az ember egy két lábon járó hazugságvizsgáló.

– Hol vannak a kulcsaid? – kérdezte gyanakvón.

– A bejárati ajtó melletti tálkában, ami fölé kiírták, hogy oda dobjuk be őket – feleltem gyorsan, majd nyeltem egy nagyot.

Mr. Stevenson arcán ekkor széles mosoly jelent meg.

– Akkor miért nem ittál? – ütögette meg a hátamat, majd látszólag a semmiből egy üveg sört nyomott a kezembe. Úgy meghökkenem, hogy egy pillanatig csak bámultam az üveget, miközben éreztem a tenyeremen a hideg párát. Mr. Stevenson egy ablakhoz lépett a folyosó végén, és kinézett rajta, úgy bontotta ki a saját sörét.

– Ezt nézd! – mondta még mindig az ablakból kihajolva, miközben intett, hogy menjek közelebb.

Odaléptem mellé, és én is kinéztem, de csak a buli okozta hatalmas káosz tárult fel a szemem előtt. Fürdőruhás emberek kergetőztek a gyepen, mások a medencébe lökdösték egymást, vagy a pálmafáknak dőlve smároltak, pohárral a kezükben táncoltak a zenére, amit itt alig hallottam. Mr. Stevenson sóhajtott, majd kortyolt egyet a sörből.

– Na, erről szól egy igazi középiskolai buli, nem igaz? Ezekből lesznek a kibaszott jó emlékek – mondta, majd az üvegét az enyémhez koccintotta, aztán visszafordult, és büszke mosollyal az arcán nézte tovább a kint zajló bulit.

Itt volt a remek alkalom, hogy elsunnyogjak mellőle. A következő néhány percben meg kellett találnom Kaiát, de ha mégsem sikerül, felkapom a kulcsaimat, és elhúzókn innen. Óvatosan tettem egy lépést hátra, de Steve apja felém fordult, és a kezemben lévő üvegre pillantott.

– Nem ittál belőle.

– Öö... én... – kezdtem volna magyarázkodni, de akkor kinyílt az egyik ajtó, és Steve lépett ki rajta hatalmas füst-

felhőben. Amint meglátott engem meg az apját, odasétált hozzánk.

– Szia, apa! Ez a Granddaddy Purple rohadt jó cucc, kösz szépen. De most el kell rabolnom Camet. Titkos küldetésen vagyunk. – A vállamra tette a karját.

Mr. Stevenson a fiára vigyorgott, tisztán érezni lehetett rajta a büszkeséget.

– Jó szórakozást, fiúk! Csak semmi olyat ne csináljatok, amit én sem tennék – kuncogott. Fúj.

– Nem szeretnénk összepiszkítani az igazságosság templomát. – Steve, arrébb terelve, kitépte a sört a kezemből, és az egyik asztalra tette.

Egy pillanatig hálás voltam, amiért elrabolt az apjától, de ahogy végigrángatott a folyosón, azonnal visszatért a frusztrációm. Kibújtam a keze alól.

– Tudod, mit, Steve? Megleszek egyedül is. Visszamehetsz karaokézni, vagy célba löni, vagy amit akarsz.

– Hogy mi? – fújt egyet sértetten. – Szó sem lehet róla! Miféle házigazda lennék akkor? Nyilvánvaló, hogy egy barátod sincs, mármint senki nem tudja, ki vagy. Körbekérdeztem az embereket.

– Hát, nincs itt az egész osztály.

– Öö, de, mindenki itt van.

– Vannak barátaim az iskolán kívül – mondtam, és közben Toddra meg Patrice-re gondoltam.

– Óóó, Kanadában? – Steve megpaskolta az arcomat.

– Kaia a barátom – fontam keresztbe a karom.

– Igaz. A csodálatos Kaia, mondtad is. Na, keressük meg! Nem akarom, hogy egyedül legyél, Cam – mondta aggódó hangon. Én eddig békés srácnak gondoltam magam, de Steve viselkedése arra késztetett, hogy felülvizsgáljam az álláspontomat.

A folyosó végén elfordultunk.

– Mekkora ez a hely? – Mióta itt vagyok, ezen gondolkoztam, és most már muszáj volt megkérdezni. Ezen a ponton teljesen elvesztettem a tájékozódási képességemet. Az egész egy nagy, járólapos folyosókból álló labirintus volt.

– Hmm, ötszázharminc négyzetméter, plusz a vendégház – felelte kapásból. – Apám vállalkozó. Sok szarral foglalkozik Calabasasban. Ezt a helyet lényegében egy értékcsökkenésnek köszönhetjük.

Áttértünk egy másik folyosóra, én pedig elgondolkodtam, milyen lehet egy kastélyban lakni.

– Lassan kifogyunk a szobákból... – dudorászta Steve. – Hol lehet a csodálatos Kaia? – kérdezte aztán, de én válasza sem méltattam.

Amint befordultunk egy újabb sarkon, az eddig távolban dübörgő zene egyre hangosabb lett. Egy széles boltív alatt álltunk meg, amely az étkezőre nyílt, ahol akkora asztal kapott helyet, hogy felette két hatalmas csillár is lógott a plafonról. Hétköznapokon biztosan lenyűgöző és elegáns lehetett, de most kábé ez volt a táncparkett. A lányok a csillogó faasztalon imbolyogva táncoltak a zenére, a kezükben tartott italt a levegőbe emelve, így aztán egy-két csepp ki is lötyögött az asztalra.

– Na, Cam, itt aztán bőven akad közepesen magas, barna hajú lány – mondta Steve, ahogy végignézett a helyiségen. – Itt van köztük a csajod?

– Kaia nem a csajom.

– Remélem is, mert nem igazán végzel jó munkát a megtartásában. – Odalépett az asztalhoz, segített néhány lánynak lemászni róla, hogy ő felállhasson rá, majd megütögette a felületét. – Ugorj fel, haver! Kérdezzünk körbe itt is!

– Ne mondd meg, mit csináljak! – Keresztbe fontam a karomat.

Steve felhúzta a szemöldökét, és várt. Sóhajtottam, majd végül felálltam én is az asztalra.

– Sziasztok! Kaiát keresem.

– Te ki vagy? – kérdezte felém hunyorítva egy lány, aki addig a padlón táncolt.

– Cam vagyok, Sadie. Együtt járunk bioszra.

– Nem hiszem – mondta összeráncolt szemöldökkel.

– Ó az, aki utálja Cardi B-t!

Megfordultam. A lány, akit még korábban próbáltam jobb belátásra bírni, utat tört magának felém egy sarokból, ahol addig egy művészien elrendezett pálcákkal töltött, hatalmas váza mellett (vagy talán vele) táncolt.

– Hogy mi? – fordult felém hirtelen Steve, arcáról döbbenet sugárzott. – Cardi-gyűlölő vagy? Hogy jutottál be egyáltalán?

– Azt mondta, hogy rossz példakép – nyafogta a lány.

– Na ne! – Steve felnyögött, miközben a mellkasához kapott.

– A sztriptízt reklámozza! Ez mégis hogy lehetne jó? – Védekező volt a hangom, de basszus!

– Áá, most már értem! – bólintott Steve. – Azért vagy itt, hogy megmentsd Kaiát az én romboló hatásomtól.

– Mi? Én nem...

– A sörtől, Carditól meg a szórakozástól. Hát, nézz szét! – mutatott a minket körülvevő züllésre. – Szegény Kaia, anynyira meg lehet rémülve.

– Egyáltalán nem erről van szó... Kaia tud vigyázni...

Steve tölcserít formált a kezéből, szája elé tette, és úgy mondta:

– Tudja valaki, hol van ez a Kaia, hogy Cam megmenthesse végre?

– Nem akarok én megmenteni senkit!

Tényleg nem. Kaia nyilvánvalóan az utolsó ember volt a földön, aki megmentésre szorul. Nem mintha Steve képes lenne elképzelni, hogy igenis léteznek olyan erős és független lányok, mint Kaia. Az egyetlen ember, akinek megmentésre volt most szüksége, az én voltam. Steve-től. Csak le akartam végre mászni az asztról, és hazamenni. Most már biztos voltam benne, hogy Kaia el sem jött erre a bulira. Egyértelmű volt, hogy ez nem az ő világa. A következő „Mentsük meg a cápát!” gyűlésen majd együtt nevetünk az egészen.

– Kaia a konyhában van – szaladt be a szobába egy lány egy másik boltív alatt, miközben részeges izgatottságban a kezével hadonászott. Mögötte a plafonról lelógó lámpák fényét és egy gránit munkalap sarkát pillantottam meg. És akkor egy pillanatra megállt a szívverésem. – Megtaláltam! A kukáknál... – mondta volna a lány lelkesen, aztán pontosan az asztal elé hányt a padlóra. A körülötte lévők sikoltozva arrébb ugrottak.

– Jaj, istenem, annyira izgi! – sipákolta Steve. – Hosszú kalandunk végére értünk. Csak még egy akadályt kell legyőznünk, a hányás tavát! – Ezt már mély, búgó hangon mondta, majd az asztal széléhez tolt. – Kapd el, nagyfiú!

Bassza meg! Tényleg ott volt Kaia.

Nem volt szükségem arra, hogy Steve toljon. Lepattantam az asztról, átugrottam a hányást, és a boltív alatt álltam meg.

Kaia.

Egy másodpercbe telt, mire felfogtam, hogy valóban ott állt. De felfogtam. Egy szemetes fölé hajolva válogatta szét a hulladékot, az újrahasznosítható szemetet egy nagy zsákba pakolta. Éreztem, hogy a szívem a torkomban dobog.

Igen, ez volt az a pillanat. Itt álltam előtte. Azért jöttem erre a bulira, hogy ez most megtörténjen. Csak oda kell mennem hozzá, és köszönnöm neki. Rám mosolyogna,

ahogy mindig. Igyekeznek nem felrobbanni a boldogságtól. A buliról beszélgetnénk, meg a mai tüntetésről, és elmondánám neki, hogyan éltem meg az első találkozásunkat a vizes élőhelyek megmentéséért zajló tüntetésen. Eszébe jutna az a nap, és kacagna. És aztán egyszerűen csak... elhívnam randira. És ígent mondana. Ugye? Persze, hogy ígent mondana. De ha nem...

Ne is gondolj erre, Cam! Nem akartam elképzelni azt a végtelen, fekete ürességet. Most nem. Mert mindennek simán kell mennie. Muszáj. Most nincs elírás, nincs izzadságfolt a pólómon, nincs semmi, ami miatt Kaia lenézne. Készen álltam. Egyszerű volt. Szia. Buli. Tüntetés. Vizes élőhely. Randi. Szia. Buli. Tüntetés. Vizes élőhely. Randi. Most pedig rajta!

De a gyomrom összerándult, a lábam megdermedt, a mellkasom összeszorult. És valamiért hirtelen elfelejtettem, hogyan kell levegőt venni. Bakker. Már megint megtörténik.

Egyszerűen csak oda kellett sétálnom Kaiához.

Egy lépést előre. Az üresség felé.

A cipőm megcsikordult a fényes csempén, mire Kaia felnézett.

– Cam? – Eldobta az újrahasznosítható zsákot, ami zörögve terült szét a padlón. – Hát eljöttél! – Annyira széles és igazi volt a mosoly az arcán, hogy már fájt. És istenem, ő is egy fát ábrázoló pólóban volt. Én is egy fát ábrázoló pólóban voltam! A megfelelő választottam. De akkor miért éreztem ezt a fájdalmat a testemben? Végre eljött a pillanat. A tökéletes pillanat. Mindketten fás pólóban voltunk. Ezen a szörnyű bulin. Ketten a világ ellen. De még mindig levegőért kapkodtam, ahogy felém közeledett.

Szia. Buli. Tüntetés. Vizes élőhely. Üresség.

Nem!

Szia. Buli. Tüntetés. Vizes élőhely. Randi.

– Szia, Kaia! – Még a beszéd is fájt, de összeszedtem magam, hogy tudjak mondani még valamit. – Szörnyű ez a buli, nem lenne... – kezdtem volna, de akkor suhogást hallottam, ahogy valami elrepült mellettem.

Kaia elkapta rólam a tekintetét, mosolya még szélesebbre húzódott, és kinyújtotta a karját... .

Steve felé.

És akkor Steve ott termett, felkapta Kaiát, és körbepörgette a levegőben. Nevetést hallottam. Tiszta, boldog nevetést. Kaiától jött? Egyértelműen. Egyértelműen nem tőlem. Aztán a lábát Steve derekára fonta, karját pedig a nyaka köré.

Nem.

Nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem, nem!

Steve fejéhez döntötte a fejét, mosolya lágyabbá vált. Steve válaszul visszamosolygott rá, miközben a szemébe nézett. Kaia lejjebb csúszott, és... megcsókolta.

Kaia megcsókolta Steve Stevensont.

Csókolóztak. Én meg ott álltam Steve konyhájában, üres üvegek gurultak a lábam körül, és Kaia nem velem csókolózott. Steve-vel csókolózott. Miért csókolózott Steve-vel?

– Hát itt vagy! – mondta Kaiának, amikor végre lecuppant a szájáról. – Már mindenhol kerestelek.

Barom. Állat.

– Jaj, bocs! – nevetett Kaia. – Csak láttam, hogy nem válogatták szét a szemetet, és nagyon idegesítet.

– Istenem. Csodálatos vagy – rázta meg Steve mosolyogva a fejét, és finoman az ujjára csavarta Kaia egyik tincset.

Hülye. Barom. Állat.

Kaia felkacagott, majd előrehajolt, és megcsókolta Steve-et. Újra. Steve még szorosabban ölelte magához, és teljesen belemerült a csókba. Jézusom. Nyelves csók volt. Kaia hozzáértette a nyelvét Steve Stevenson nyelvéhez. Eddig

is szarul éreztem magam, de ez még rosszabb volt. Sokkal rosszabb. Mert egy hatalmas lyuk tátongott bennem. És ez a lyuk tele volt nyelvekkel.

Ahogy csókolóztak, Steve úgy fordult, hogy Kaia háttal legyen nekem. Levette róla az egyik karját, és felemelte a kezét. Aztán lassan, nagyon lassan kinyújtotta a középső ujját.

Felnyögtem, szomorú, szálnalmas nyögéssel. És elhúztam onnan.

* * *

Dühtől felindultan vágtam át Steve-ék udvarán. Nagyon durván átvert. Azóta játszott velem, amióta Kaiáról kérdeztem, és biztosan végig jól szórakozott magában. Minden alkalommal, amikor beléptem egy szobába, minden alkalommal, amikor győzködött, hogy kérdezősködjek Kaia felől, nevetett rajtam. És vele nevetett az egész osztály is. Mert az is biztos, hogy mindenki tudta, hogy járnak. Persze, hogy tudták. Ő volt Steve Stevenson, a legnépszerűbb srác a suliban. Istenem, mekkora barom vagyok!

De még a dühömnél is rosszabb volt az az érzés, amelyik fenyegetően előntött minden alkalommal, amikor a fehéren izzó haragom halványulni kezdett. Mert amint sikerült nem Steve-re gondolnom, rögtön Kaia jutott eszembe. És egyesével végigpörgött előttem az összes olyan pillanat, amikor majdnem elhívtam randira. A szekrényeknél. Az egyik gyűlésen. A kávézóban. A tüntetésen. Azon a szerdán. Egyik sem volt a tökéletes alkalom. De én tökéleteset akartam. Vártam a tökéletes pillanatra, és most... már Steve-vel volt. Mikor? Hogy? Miért? A kérdések csak úgy cikáztak a fejemben.

Atnyomakodtam a szó szerint egymás hegyén-hátán parkoló kocsikon – néhányan a fűre is parkoltak –, hogy megtaláljam fakókék Priusomat.

Nyelvek.